KNIHA VZPOMÍNEK

V červenci
1925
pro zábavní výbor vojenských akademiků
vytisklo
Družstvo knihtiskárny v Hranicích
za redakčního kruhu:
mjr. Konopásek,
mjr. Dr. Šmelcer,
v. a. Hadinec, Krenar,
Mrzena, Pally-Tokan.
Obálku navrhl a kreslil
v. a. Wagner.
V Hranicích.

SEZNAM VYOBRAZENÍ.

		Str.
Generál Vratislav Pech		8
Medřický:	Budíček	11
Haman:	Kalendář	13
Švabenský:	Otec zábavního výboru	15
Adamíček:	Vypůjčené názvy	18
Svoboda Mir.	Velitel praporu v. a.	21
Medřický:	Polní stráž	22
Švabenský:	Hejtman Vlasák	22
Medřický:	Rozmístění družstva dle rozkazu Jeho Milosti	24
Švabenský:	Náš doktor	25
Adamíček:	Při studiu	26
Medřický:	Stavění linky	27
»	Práce zákopnická	28
»	Jízdárna	29
Švabenský:	Kpt. Donda	29
»	Bývalý zákopník	30
»	Náš ceremoniář	30
»	Jeden z němčinářů	30
»	Representant hospodářské správy	30
Adamíček:	Jak si představuje Švesika spojení dělostř. s letectvem	32
Medřický:	Z půlhodinky	33
»	Pohov na místě	34
»	U raportu	35
Wagner:	Vězně navštěvovati	36
Svoboda Mir:	Na stráži	38
Adamíček:	Zapřažená baterie	39
Haman:	Příhoda méně milá I.	40
»	» » » II.	41
Medřický:	Výcvik lyžařský	42
»	Cyklistka	42
»	Spojka	43
»	Pozorovatel	44
Wagner:	Námět	45
Medřický:	Pátrač	46
»	Na plovárně	47
»	V tělocvičně	47
»	U lékařské	51
Adamíček:	Skizza k »Tanečním«	53
Medřický:	Manevrový oběd	55

JAN HRUBÝ:

NAŠEMU VELITELI.

(P. gen. Vratislavu Pechovi.)

Z Českého ráje jsi přišel mezi nás, generále,
abys si vychoval vojáky pro život tvrdý,
pod jehož tíhou vlasy Ti stříbrem zbělaly.
Zde bylo třeba Tvé vůle pevné jak z oceli,
aby se skácely zlořády zastaralé,
a aby Tvůj Český ráj z Pojizeří
kol Tebe rozkvetl v stromech i ve květech
i v srdcích, které Ti věří.

Dík Tobě, generále,
že v Tobě našli jsme dobrého velitele.
Tvé mužství zralé
dovedlo čelit překážkám směle.
Tvá zkušenost a píle zdatných důstojníků
vztyčila práci směr a kázeň utvrdila,
dala nám poznat, že v práci jest síla,
kterou zvítězíme.

Dnes víme,
že na prahu života cesta vede k boji
a Tvoje otecké srdce za námi na ni pohlíží.
Slibujeme, že k práci společné se ruce naše spojí
a že v nás nebude nikdy zrady ani lži;
Mír bratří svých a státu bezpečnost, jímž sami vládneme,
vždy hájit chcem' a třeba bude-li, tož za ni padneme
důstojně.
Pro ony, kteří se za námi
spiatí přijdou vírou a novými silami,
BUĎ DLOUHO ZDRÁV, NÁŠ
GENERÁLE!

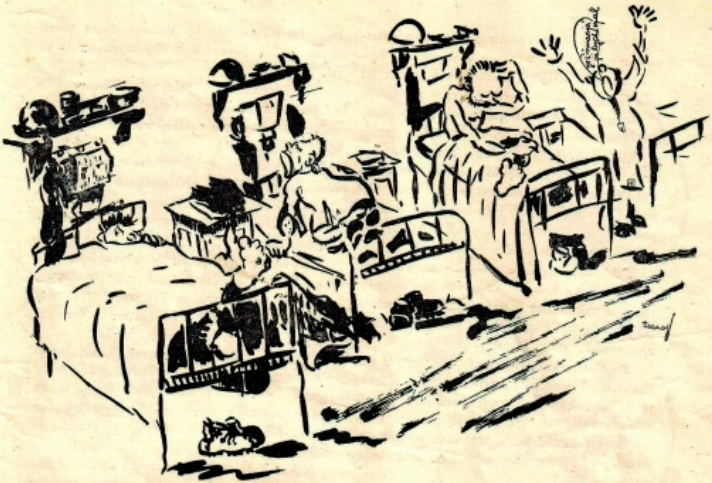

ARMILIS CHRONICA.

Epistulae extractae.

Maturam aut zkaušku dozránie učenie střiedního zkoncowawši i do wojny jiti zachtěnie pocietiwši, žiadanie poslal aneb conscribovanie ani werbířstwo našie miestské hrazenie nenawšťiwiwši, po wojně jsem tauženie pociťoval . . . . .

Wagací jsau se přierušiené cítit i zdály; i weškeré kamarádstwo lacrimae silně proléwajíc dštiwě, když už jest dáwno smrknuto bylo, loučit se jest se mnau přichwátawši, různé honores promlauwajíc aj řieči ruozno pletouc a pleskajíc ruku mi podáwati se jalo. I ujcuo aj pokrewenstwie mnohé jsau se sešlo, tajíc i chwálíc i dary ruozné přinašejíc kázeň notnuo mi držíc, jakoby ty laçné dwornosti odkaukány jsau měli wšeliké sami od sebe wšickni jsou totež aj totež mleli se laskajíc i mne welmi.

Wšak finis utrpenstwie a mořienie i potokowé slzawí zmizše i klid aj mír byl v naší residencí.

Item potom šlachtanie, slachtánie, papíruo šustenstwie slyšáno jest bylo mnohé ráno, anšto wšelijací papírové poškrábaní — welice welmi od komisí výboruo odboruo ruozných wojanských jsau mi byly kdysi dány, i do sakuo, ruoznych aj do kapsišek a kapsulí wzati aj ruozno zpakowáni jsau, aby cestowné služebné asi comonstwie jsau mi učinili.

Rodičové pozdrawenie, lící políbenie za muohé jsou utržili než mašiny wuoz aj ostatek jsau se pohybowat jaly se mnau do wojny.

Ríje
Wedeń
Prosinec
Únon
Cervenec
Brezen
Červen

menul i wstáwanie neščastného soudrnkotem i že nahý téměř se umýwati nusím, z čehož mi stydliwost roste i diwným se mi býti zdá.

Bodákowé, pichláky a tvrdé teletiny jest se nám dostalo i flint, z čehož radowanie wšeliké jest.

bylo než mensam tenere jsme začali i wšichni stát jsme musili furtum až jiný komandýrant jest přišel a jedli jsme to, co nosili odněkud jiný wojáci. Když wšecko jest snědeno, zas čekat musíme až komaudýrant přijde a mensam opustit dovolí.

Von ten kůň není, aby byl . . von ten kůň nežere, aby žral, von nekope, aby kopal . . . takovýhle koně tendle tydle koně ty my máme rádi . . .

K jídlu stolowat jsme šli, když cwrnkánie začalo a křiku bylo mnoho i jeden woják běhal sám, červené kaničky jest na rameni měl i jakési cinkátka a křičel a sháněl i furtum se mu něco nelíbilo i lál až wzkřiknuv cosi cizí, nesrozumiené i wšichni jsme šli.

Ve stolowadle pak mnozí stolowé bílí i sklenice jsau, což diwnost puosobilo i woda jakoby k jídlu byla. Aj tu komandýrowánie

Po mense komandýrovat spát nás nechati nechtěl, což nám newoli a nelibost zpuosobilo, ale jemu jen undrholt bylo.

Hora duo oblékanie nařiezeno do řemenie a malých škatulek s pichlákem a s flintau a na welikem place točenie jako trdel nastalo ale nepuosobilo nevoli anžto křičienie a wolání bylo wšude aj pocenie tělesné.

I chozenie učino bylo, jakoby jedno ne-

VOJENSKÁ AKADEMIE

HUBIČKA.

TAJEMSTVÍ.
VĚZENÍ
ČERTOVA STĚNA

DALIBOR.

LIBUŠE.
♡A.B.+F.N.

DVĚ VDOVY.

ARMIL:

Bojovníků Francie niv i ruských plání
za českou řeč a za práva,
v lesku, v jasu bleskných zbraní
nadšená volá dnes mládež ve sboru
hlučné zdar a sláva,
zdar veliteli praporu.

ŽOLIK:

ŘEŠENÍ.

Zdravit se musí každý vyšší
a zdravit musí každý nižší
to povídá náš služební řád!
Jak je to s tím strážným tady,
v tom si neví nikdo rady
a my jsme pořád jenom těšeni.

Zdravit se musí každý vyšší
a zdravit musí každý nižší
a na to není přec — X řešení.

. . . 65 řehtaček, 78 krumpáčů, 128 beranidel a 56 vazaček. No! umět to nemusíte, ale kdyby se Vás na to někdo zaptal, tak aby jste to věděli.

ŽOLIK:

TAKTIKA.

Náš »hejtmane tatíku«,
známe Tvoji taktiku
všechny možné fáse boje
máme dnes už v malíku!

Rady Tvé jsme poslouchali,
neříkali jestli — zda li,
a zásady z Tvojí vědy
v terénu jsme »probírali«. —

Něco ale chceme vědět!
když hoch holku nechá sedět',
které časem bledne líc
a smutná je čím dál víc';
a pak pláče naříká
— jaká to je »taktika«?

Vojáku! To je jasné jako facka. Taktika není věda, taktika je umění!

ARMIL:

TAKTIKA.

To vždy vrtalo mi hlavou,
kde mé slávy věnce plavou,
odkudž sláva vůdců, králů,
všech štábů a generálů.

Teď vím už o jejich vzniku:
přijď jenom k nám na taktiku!
Vám prozradím vše cele —
však »dův« pro pana nepřítele.

Tam ucho zvyká na náměty,
jak dobývati celé světy
a tak dál a tak dále;
slyšte, co vám řekuju ale!

Základem jak šroubek stroje,
zásady jsou taktického boje;
plny jsou však starých boje, zvyků
toť vše nač hledíš: na taktiku.

Do boje víc jdem než jedem;
nejlíp prý je za prvním sledem;
méně, hodně míň prý jíme,
daleko míň ještě spíme.

V mysl ať se pevně vryje,
že vyhrá ten, kdo se skryje,
základem však všeho, — ticho! —
je pěšákovo břicho.

Dozvíš se dál kde kdo stojí,
když už dojde vážně k boji;
napřed jezdci a jich špory
šik že tvoří nerozborný,

ti že nepřítele zlobí,
odkoukávají kde co robí
a co očichnuto mají,
že štábům zas to povídají;

k tomu dvě své a koňské mají oči.
Však jak se vzduchem něco točí
a když věc začne vážně,
– zmizíš vzadu rázně.

Když už vítají mušky tvrdé,
v boj jde »srdce« pěšákovo hrdé,
tam kulomety »srdce« nosí,
kde smrt nějí vše a kosí.

Aby »srdce« lehčej' šlo a bilo,
lehký kulomet jen osmnáct má kilo.
Dřív než bouchat začnou kulomety,
pěšák vznítí své idee a vzněty.

Vzadu ustrašené kanonýry
vyháněj' z kdejaké díry
a nutí pány dělostřelce
»pučnout« trochu na vetřelce.

Ti však jsou jen samý vřed
a tak sám jde pěšák vpřed;
jak se v před jen vpustí,
do zadu mu ňákou pustí,

aby poznal, hotovo že stálo,
neřek' že snad někde spalo —
kule nad hlavou mu skučí,
že modlit se teď učí.

Pěšákovo »srdce« po břiše teď musí,
ač se leckde více méně dusí,
puchem ho jen dráždí, mučí,
za zády mu těžká děla hučí.

Aby nedal jen tak život v sázku,
pro útěchu dostal — proti plynům masku
Přece rázně skočí na vytčenou metu
za sladkého breptání lehkých kulometů.

Jak se s bodlem k nepříteli vrhnou,
zřejmě nepřátelé zatím zdrhnou.
Pak se teren opevňuje,
zatím co štáb něco kuje.

Nejistota v všem se zračí,
každý se jen durdí, mračí,
nálady však vzbudí jiné
vonné páry — od kuchyně.

Za nima pak po silnici
šinou si to drátenící;

nad jich účast v boji není.
Bylo snad kdy nad spojení?
Nejsou to snad teorie suché
a není to tak jednoduché,
když nepřítel si zamane
a v zákopech ti zůstane!
Když jen málo je už po rozumu,
zásady jsou základ umu,
z nichž na tolik vše máš už vžito
v ráz že vraziš situaci na kopyto.
Moudře rozhlédneš se vůkol:
z úst už dere se ti úkol,
šťouchneš v pravo, v levo Venu,
ten napoví ti o terenu.
Hned myšlenky se vrací,
zas stlučeš rychle situaci
a než dolétne to štábu k uchu,
dávno už je všechno v suchu.
Tu nápady nás učí skvělé
jak oblafnout nepřítele,
když nechce se mu do skoku,
tak zalechtáš ho do boku,
ze předu ho dráždíš málo
jen co by to za řeč stálo,
nějaká ta brigáda
šoupne se mu na záda,
a než to chudák zočí,
půda hoří, zem se točí; —
buď v noci nebo ráno
už má chudák dozpíváno.
Jak hanebná jsou moje slova!
Zrádná duše, zač se schová?
Umlknout jen měl už raději.
Hanba těm, jež všechno zradějí!
Jak moh' jsem všechno zradit!!
Jen kulky lze se nadít.
Pod mou zradou těžce vzlyká
ubohá má republika.
Tolik chci však přiznat,
teď že těžko se v tom vyznat.
Slzo schlaď mou hlavu bolavou
kam mé slávy věnce doplavou?

»Což, mne bolí v krku!«
»— a mne noha!«
» mne žaludek!«
»— No tedy — e — e — e eventuelně La — La — La — Lami namazat v krku a a — a — aspirin . .«

ŽOLIK:

ZDRAVOVĚDA.

Ach tahleta zdravověda,
Pane Bože, to je věda!
Nějaké ty uhlo-dráty,
zvadlé lebky, uschlé hnáty.

Plíce, srdce, mozek, mícha
všechno se to v hlavě míchá,
desinfektor, vápno, kathar,
že je z toho člověk Tatar!

Sport a hry a jod a strava
všechno se ti v noci zdává.
Všechno se to k sobě tulí, —
myslíš: »Víc o jednu kuli!«

Střelba je někdy nebezpečna zdraví — někdy i životu. Člověk snese vše na světě, jenom ne střelbu kulometů.

ŽOLIK:

VOJENSKÝ ZEMĚPIS.

V tom vojenském zeměpisu
poznáš Dunaj, Labe, Tisu,
Alpy, Tatry, Beskydy. —
Všechno to znáš bez chyby.

Z přednášek až hlava bolí
o všech státech po okolí.
Znáš tam hnedle každou kótu,
kolik nafty, kolik skotu.

Znáš tam dráhy, silnice,
vojsko, spolky, milice,
a tak i kdo časem bloudí,
teď už nikde nezabloudí!

ŽOLIK:

SPOJENÍ.

Ach měl jsem já vždy tolik rád,
když děvče jsem moh' milovat,
a říkal jsem, že v světě není
hubičkou dlouhou nad spojení!

Pak později jsem rychle rost'
a hubiček jsem měl už dost,
a že se ten svět stále mění,
říkal jsem — není snad spojení!

Dnes tenhle předmět také máme
a víme už, že zdání klame.
To nejsou děvčat celé stovky
jen bzučák, dráty, fángličky,
tečky, čárky – z Morseovky!

Stavíme linky!

NEPŘÍTEL POSLOUCHÁ S SEBOU.

Trrrrrrr . . . . Trrrrrrr . . . .

»Zde Bohouš« — — »Zde František, spojte mne s Jarmilou!« — — »Je obsazena, počkejte, až budou hotovi!« — —

Trrrrrrr . . . . Trrrrrrr . . . .

»Zde František!« — — »Zde Bohouš, spojuji vás s Jarmilou.« — »Okamžik! — — »Halo!« — — »Strčte si to halo za čepici!« »Co chcete?« »Počkejte, prosím, okamžik — —« »Tak' dělejte, prosím vás, co tam děláte, Jarmilo!« — — »Františku, jste hotov?« »Ještě ne?« »Tak dělejte, vám to trvá. Já čekám! [mimo: to jsou hrozní vrtáci, těm to trvá. Nebavte se při tom a dělejte, já to všechno slyším, já to všechno slyším. Proč se hádáte? Jen přimáčkněte silně, smáčkněte energicky, smáčkněte řádně — to mikrofonní tlačítko!«

Ježišmarja mně je skoro na nic,
prosím Vás není zde pan škpt . . . . .
vždyť ten telefon nestojí za nic
z toho si však nedělám pranic
a půjdu si zatelefonovat z Hranic.

Řekněte mi, co jsou isobary? – Isobary jsou čáry spojující všecky bary – — —

ŽOLIK:

ZÁKOPNICTVÍ.

V zákopčině
jako v Číně,
bloudí každý z nás!
Samý zákop posil, stráží,
ke všemu
jen chutě sráží
klikaté ty dlouhé čáry.
Kulomety,

Rozbuška utrhne jeden prst, až dva — až tři — až čtyři — pět . . . .

Lhát se musí, společenská lež jest dovolena.

To se pošle nejdřív . . . ne nejdřív se napíše to záhlaví a kolek se nalepí a pak se to pošle tomu ministerstvu a buď se to vyřídí, nebo se to pošle zpátky. Vono vůbec se nerado platí. To se potom vezme H-1 a Hp-1 a zas znova a zas znova, až se něco přece dokáže.

Booože!!! on nemá aršlíčky!

A TÓ JÓ!

»Jestli pak víš proč je Schwarzlose zrovna vz. $^{7}/_{12}$? Nedělej tak hloupýho!«

»No to ti přece jasně povídá, že v sedm neseš ho na cvičák a ve dvanáct domů . .«

KDO VÍC?

»Tedy kulometná rota má kolik kulometů?

»»Šest!«

»— náct — ne dvanáct!

»»Ne — šest kulometů, pane . . .«

»Ne každé družstvo dva — podle nového »Večerníku« dva — každé družstvo má dva . . .

»? ? ? ?

JAKO POHÁDKA . . .

Stalo se kdysi a kdesi, že jedna hospodářská správa zapomněla na své vojáky na manévrech . . . . Křivdili bychom, kdybychom hned nepoznamenali, že vojáčkové přece žold dostali . . ale — ale — a — l — e

ŽOLIK:

DOBRÁ ŽENA.

(Fráse nalezené ve franc. slovníčku z roku 1923—1925.)

Byla jako jarní »Sonnenscheiu«. Když nemuzicírovala na klavír, tak kravalisovala po domě, a když ani to né, někde v koutečku se amisírovala. Duše to byla mravenčí, a když potkala žebráka vzala ho k sobě domů, a byl-li rozškubaný zašila mu kabát po Juliánsku, obdarovala ho masem, a byl-li to člověk narýmovatělý a zruinovaný, neb byl-li povinen postrkem, skrývala ho. Tedy atd. Jestliže si brzy přivykl', spustila na něj: »A co Vy, holomku, se tu hausírujete, Vy jistě znáte obrat svého řemesla, čili vyznáte se v tlačenici. Koukejte, ať se pakujete, a vezměte si sebou i ten balík dobře organisovaný!!«

U lidí doma byla slípkou, čili nárazníkem. Pryč byly ideály, když se proslýchalo, že přiráží nájemníkům. Nic si z toho nedělala. Zahrála si »Declaration d'amour«, snědla jednu vokuřičku, a o těch, jež se jí smály, říkala: »I posměváčkové mají své pořadí!«

Často se stalo, že vyzuvši se z povinnosti utekla do kostela sv. Diviše, foukala na sklíčenost, a hořekujíc modlila se k tomu Nejvyššímu, aby se brzy vrátil ten její člověk rekrutský, že je tedy máj, tedy atd.

Na voj. plovárně budou dnem 28. května půjčovány voj. akademikům zdarma loďky, t. zv. »šindgle«. Jelikož je malý počet těchto loděk, upozorňují se voj akademici, že mohou tento ušlechtilý sport pěstovati a prováděti ve svých »bagančatech«, k tomuto účelu se výborně hodících.

PEPIK:

CHEMICKÁ TECHNOLOGIE.

Studujeme různé vědy:
dobývání cínu, mědi,
co je to pec kupolní,
jak se grafit uvolní.

Pec máš každou chvíli jinou;
s foremní se mažem hlínou,
z nás však neví půlka ani,
jak vypadá pudlování.

Rudy kopeš, pereš, pražíš
s přísadami pak je smažíš,
víš i jakou koná práci
u vývěvy klapka ssací.

Víš co je to sádra, krevel,
koukáš na to jako zevel,
řeč ti plyne klidným tokem,
když zavážku pálíš kokem.

Značkami jen každý hýří
H_2O a SO_4
Chemici z nás však nebudou
to i vrabci v parku hudou.

ŽOLIK:

VÝCVIK U DĚLA.

Máme výcvik u děla,
nikdo tam nic nedělá,
jenom sedí, šroubkem točí,
v dálkoměr své poulí oči.

Pak přijde jen elevace, —
nabit — spustit: celá práce.
Pak si sednem na lafetu
a smějem se všemu světu

Teď už jistě každý ví
proč kanonýr šediví.

ARMIL:

SLUŽEBNÍ BALADA.

V chodby loubí, v nitru šera,
sedí kdos už od večera:
úřední tvář,
služební zář
má kol čela;
v jeho rukou rota celá!

Ou ve službě! Rudé sňůry zvoní, chrastí;
smuten oceňuje zimní služby slasti
a jak čas mu zvolna pluje,
v mysli své si opakuje:
co rok dal, měsíc i den shonu
počítá, kdy pojedeme domů.

Za stolkem jak podrážděný sedí,
chladná kamna výsměšně mu ve tvář hledí.
Br! Zima! — Krčí se, točí, cvičenec zdatný,
ohne se, schoulí se, vzlétne v stoj spatný.
dupe si, shimi v to vplete — teď vzhlédne
podezřele, —
zas ruce si mne — snad i srdce má už vřelé!

Zajiskří zrak, snad štěstí to chvíle,
v myšlenkách zaléť až ke svojí milé:
v náruč svou v duchu ji svírá,
ohnivou vášní, láskou k ní zmírá,
ve tvář i na čelo polibky steré,
žhavé a dravé na rtíky stele.

V tom trhne sebou! Laje hvězdná na nebesa!
Slyš! kdesi dole dveří klika klesá!
Rána!... pak jen šustot... dva, tři kroky...
Nic!? ... jen trochu hluku — pak spěšné
skoky
a tam, kde ve zdi veliká zbyla ďoura,
s bílou šňůrou kdos se šourá!

Vyletí! V stoj spatný srazí boty
a poslušně se hlásí: »Orgán třetí roty!«
— — — — — — — — — — —
Slyšíš pak, jak zaklel opět suše
rozhněván jsa v hloubi dobré duše.
Zas zimou zasažen se kroutí,
až posléz ku stolku se shrouti.

Namíchán jsa, zasedne zas nepohnutě,
hledí minuta jak pluje po minutě...
Tvář teď trochu klidu věstí
okamžik zas mizivého štěstí:
.. zas olizuje duševní své medy!...
— Snad vyrušen byl naposledy!

ŽOLIK:

PŮLHODINKY.

Jak své ráno zdvihneš tělo,
koukneš, zda-li nepršelo,
a myslíš si: »To se spinká,
když není ta půlhodinka!«

A když venku pěkně je,
každý z nás si zaklejе:
»Ráno honit bídné kosti,
to je přece víc než k zlostí!«

»Teď zas nové dráty, jámy,
zdi a prkna, Pán Bůh s námi!
každé ráno jeden z kusů
— za měsíc jdem' do cirkusu!«

ARMIL:

ACH JAK KRÁSNÁ.

Ach, jak krásná musí být ta jízda,
když kol uší vítr jen ti hvízdá,
když jedeš bujném na valachu
necestou i v louží, v prachu,
jenž černý mrak za Tebou víří,
prostě tak, jak jezdil svatý Jiří!

Však chyba lávky? Není tolik záře,
než by zrudly, zblednou tvoje tváře;
často místo bílém na valachu
sám se šineš v dusném prachu,
strachem srdce sevřeno je velmi
tvrdší nad naše je helmy.

Zrak vystrašeně hledí,
pot ze zad se cedí —:
trapnější nastanou pak chvíle
zaržál si valach mile,
brzo hlava k zemi se Ti věší:
snadno poznat, že jsi pěší.

Jen několik bujných skoků —
skoučím raději svoji sloku,
věř mně nepříjemně, velmi zle je,
říci snad co dál se děje,
a hrdost pěšáka mi nedá
říci co vypráví tvář tvá bledá . . .

ARMIL:

ZE SBÍRKY: CEREMONIE.

Plno křiku! Plno shonu!
Pak zříš hochů řadu.
»»Jedou to snad domů,
nebo někam na parádu?««

Ti však malou mají radost,
skrovně padne asi chvály;
dnes svým hříchům činí zadost,
jež na srdci je pálí.

Z nenadání povel zazní:
»Rrraport! V prrravo hleď!«
Ah! Rraport! Břitva kázní! —
ruka basy! — paragrafů spleť!

Na chodbě se všechno rovná,
v pravo, v levo řídí,
nebude to sláva skrovná;
hle! teď jakous' deputaci třídí.

Jak však rozlišují soudy,
hodní drží pravé křídlo,
v levo horší »lidstva oudy«
vyčkávají trestu zřídlo.

Levý flígl výlukou je klasy,
jež se svými nervy
jíti může býčí na zápasy, —
hle, jak stojí plni vervy!

Civile! Zřel bys hrůzu věků,
zdrblo by to tvoji vůli,
zmčkla by tu srdce Řeků,
zněměli by jako kůly.

Pozdě svoje viny chápou!
Záda stkví se potem,
zuby hrůzně strachem klapou,
kolena?! jak třás' bys plotem.

Strachem oči vytřeštěny
ve sloup, hledí vzhůru,
zří už basy bílé stěny,
pomoc hledaj' u andělů kůru!

Zázrak zdá se, že se děje:
zvuk polnic vzduchem víří,
v nebes báni díra zeje,
někdo sem k nim z brány míří.

Šerednė nestvůry
závratně letí,
s nebeské hůry,
ohnivém na koštěti.

S nebes báně v líci s nachem
stará basa, v ruce sněti,
provázena paragrafem
navštívit jde svoje děti!

Za žezlo má rákos žlutý,
ozdobený drápy kuřat —
pod paždí liktorské pruty
hlásí přísný její úřad.

Sporý vlas a bledé líce
kryje mitra z věchtu slámy —
jazyku pak dvojí špice,
z hadí se jí dere tlamy.

Podvázaná brada, čelo, —
přísnost v oku nepohnutém,

zkostnatělé její tělo
přerazil bys prutem.

Z důlků černých očí
rudý oheň srší, praští,
svět se s tebou zpátky točí,
když jen čelo svraští!

Tělo její samé kosti!
Hubené a suché nohy,
jež sporé chlupy hostí,
křivé jsou jak volské rohy!

Pantofle, jež cvokovány,
jak předpis sobě přeje,
jen tři křivé prsty chrání, —
palec hrůzně vzhůru zeje.

Bídné tělo v celek pojí
skrovná říza, jež je kryje
v herojském tom ve postoji. —
V prsou tvrdé srdce bije.

Cestou base paragraf teď hude,
slavný raport že dues odbývá se,
odhaduje, kdo zas zavřen bude,
kdo v naději být zdá se.

Sebranka, jež trápí mužstvo,
za ní pak se v překotný běh dala!
na konce pomocné družstvo!
cestou jim basistů hudba hrála.

Tryskem letí blíž a blíž –
mráz přebíhá ti zády,

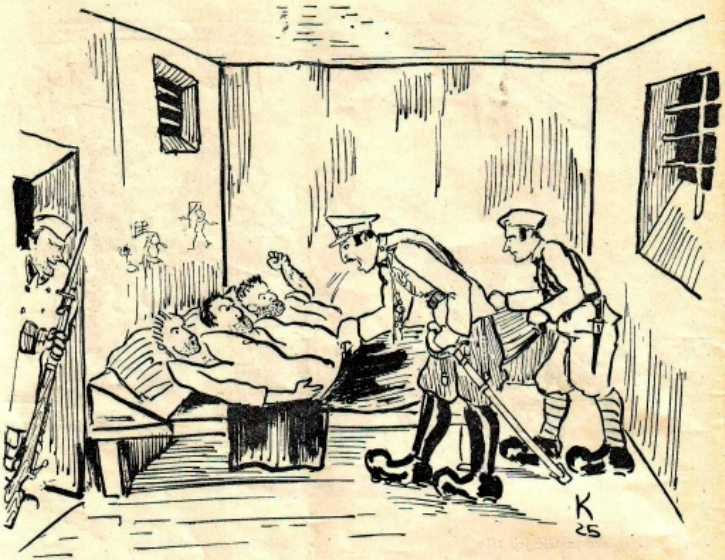

bezzubou když tlamu zříš! —
Unikneš?! Leč kady?

Klid! Chlad! Jen kusá slyšíš slova
Slovo stíhá kvapem druhé:
»ano, pane!« »ano« znova
a konec!?... »vězení tuhé«.

»Však si rozmyslíte v base!
Rozbřeskne se v temné vaší lebi!«
Zas jasně chodbou ozývá se;
ubožáci vrhli pohled k nebi!

Ideál ve světa dění,
odvahu i bojovného ducha,

tvářnost jejich zcela změní,
otázka když padne jednoduchá!

Zhrdlé, hnusné base
sporá, suchá, zvadlá prsa
hrdě pýchou vzedmula se,
jak o ní zmínka udála se!

Basa zálibně se smála,
když paragraf se hrůzně kroutil. —
A jak jich tu řada stála,
každý v náruč se jí hroutil!

Pak jen tresty vyměřila,
kol řady jak se brala,

aby kázeň v mysl vryla,
tu a tam jim přidávala.

Pak slov suchých padlo několik,
jež vystřídaly zbytečné už rady,
na které sis zcela zvyk!
Už dva roky přec jsi tady!
— — — — — — — —

Hrdá basa v plné kráse,
ač úspěch měla,
klidem poražena, styděla se
zmizla - jak Manlicherky střela!

Paragrafjak všemožně se kroutil,
uštval se a zbledl v líci,
litostí se náhle skroutil, —
basistům — že do kaple dal svíci.

Teď v klidu rozešli se:
pokoj v mrtvé tváři,
klid a usmíření spíše
z očí bledých září.

Hlava se jim chvěje celá
— slza v matném oka svitu — :
modlitba jen prostá, vřelá
spěje nebes ku blankytu:

»K tobě volám, k Martu!
Slyš mou prosbu, apoštole!
jež mi plyne na rtu:
Chraň nás černé díry dole.

Umenší nám trestu míru,
ty víš, co voják zkusí,
ochraniž nás od »Saint Cyru«
věř tam sedět, že se hnusí!«

ČERNÁ TABULE ROTNÍ.

(V období zkoušek)

Při budíčku:
Po svadčině ihned nástup k půlhodince!
6·45 nástup roty, odchod na prav. břeh Bečvy. Zkouší se: instruktor taktický,
„ technický,
a jako velitel.

Po půlhodince:
Ihned nástup do učeben, zkouší se:
II A taktický výcvik,
II B technický vycvik.
II C nakládání — do automobilu.
Ti co se přihlásili musí bezpodmínečně přijít.

Služba k shromážděné rotě:
»Kdo se přihlásili z taktiky na levo, kdo z techniky na pravo, vagonovšní uprostřed.«

1315 přehlídka výstroje.
Po přehlídce zkoušky z teorie I. a II. díl k tomu: taktické použití ♂, doprovodních zbraní a tanků. Ti, co se přihlásili z teorie musí dnes určitě. (Víc už nic ?*) Přes poledne se náležitě připravte!

Po obědě:
Zkoušky z praktického výcviku a velení až po manevrech. Teoretické zkoušky: zkouší se dle nařízení za půl hodiny.

*) poznámka postižených.

»Jak se jmenuje ten hrdina na tom běloušl?«
»Hrdina prosím.«
»Jak?«
»Hrdina«
»Člověče dejte si do příště jiné jméno!

ŽOLIK:

ÚKLID.

V sobotu je prohlídka
pušek, prádla, cvičných šatů;
to je všude plno chvatu!
Umývárna v prachu zmírá;
ve všem musí být však míra
a tak káp kdos na objev —
footbal — tenis — hudba — zpěv!

I to toť! Kadete! Čas běží jako chrt. Vy umřete a nic nebudete umět.

V. HOŘEJŠÍ:

PRVNÍ STRÁŽ.

Stál na vartě u hřbitova,
v dálce ve tmě houkla sova;
na věži zvon dvanáct hučí.
Akademik každou chvíli
rukama si zakryl uši.
První varta a hned hřbitov,
huf jak děsné pomyšlení!
. . . přízraky se na něj cení,
úzkost svírá ho a dusí —
ach, co akademik zkusí!
A teď — hrůzo! na zdi cosi
teskní, kvílí hrozným hlasem,
— stráži se už čelo rosí; —
přímo nad ním příšera ta sedí!
Akademik postavil si hledí,
zvolal: »Stůj!« »Kdo tam« a »Heslo!«
Tu strašidlo rázem zmlklo
a hned se zdi něco kleslo . . .
Stráž si sčísla naježené vlasy
a přemýšlela, co to bylo asi.
Na hřbitově v noci vždy si počká
na amanta rotmistrovic kočka.
Vy, co budete tam míti vartu,
nebojte se více duchů; —
teď už je to v suchu!

PEPÍK-ČÍŇAN:

NAŠIM ZBRANÍM!

Věnováno „Královně zbraní"!

Já hned v mládí začal toužit,
u pěchoty bych moh' sloužit;
vždyť prý sotva jsem se zrodil,
za 14 dní jsem už chodil,
narostly mně silné nohy: —
pro pěchotu tedy vlohy.

A tak stal se ze mě voják.
Po boku mně visí bodák,
kulomet na hřbetě nosím,
o pomoc jen Boha prosím,
abych měl vždy dosti síly —
nestrhat si při tom žíly.

Na terén si nestěžujem,
ve dne v noci postupujem;
jedno nám, zda vpřed či nazad —,
stejně musíme vždy mazat;
ovšem lépe mažem deku,
druhý den jsme plni vzteku.

Pro nás není žádná věda
dělat posla nebo zvěda;
prolezeme každé křoví:
v některém se hezky hoví,
tam si chvíli odpočinem
a pak dál svou kostru šinem.

Spojení se u nás cení,
neboť bez něj život není;
proto z nás ho každý chválí,
přestane však když se »spálí«.
Morseovka, bzučák, čárky —
prodávat je lepší — párky.

Jízdu máme jednou týdně;
nejezdíme zrovna bídně:
vlasy se nám ale ježí,
když kobyla rychlej běží;
nechceme být rajtry právě —
plížení je lepší v trávě.

Jak zřím koně hned se leknu,
jako rosol naráz změknu;
na koni já nerad sedím,
na zemi si za to medím:
od noh bláto vysoko mi stříká,
proto každý zeměplaz mně říká.

Věnováno dělostřelcům:

Dělostřelce ty my ctíme —
na koni zvlášť, když je zřímě,
břicho nám až smíchy puká,
jaká oni trpí muka;
na sedle se každý třese,
ač prý jezdit umí přece.

»Matika« je u nich hrozná
to se na nich ihned pozná;
na »deskripci« stále fňukaj,
že »zeměku« statně rupaj,
vůbec toho tolik vědí,
»U Sedláků« když zvlášť sedí.

Do kantiny večer běhaj',
Bůh ví, co tam pořád hledaj! —
tam pak oni jenom vládnou.
Za vlast třeba ihned padnou;
v »úlehlovkách« tančit znají,
na velké si pány hrají.

Na vycházce již dle hlasu,
poznáš že jsou »U Stoklasů«;

»Kanony jsou naše« křičí,
výhradně se v tom jen cvičí.
Na klavír tam třískají, mlátějí,
tak si dlouhou chvíli krátějí.

Když se potom nazpět hrnou,
strachem, hrůzou všichni trnou;
nemají v zvyku chodit branou,
u zdi vždycky smutně stanou:
ve svitu pak jasné luny
přes plot lezou jako kuny.

Se ženskými styky pěstí,
na jednu však mají štěstí:
volí zvláště velmi tučné.
Zábavy pak vedou hlučné,
za Hranice s nimi chodí,
při tom pět jich jednu vodí.

Ze cvičení není strachu
kanón táhne šest »valachů«
že frajersky sobě vedou,
z haugáru s ním hned vyjedou,
jenom že se za to stydí,
když je pěšák při tom vidí.

Věnováno letcům:

K Pánu Bohu nejblíž mají,
ti co k letectvu se dají,
jeuže létat není snadno:
ve vzduchu je trochu chladno,
v očích se tmí stále více —
až pak stuhneš jako svíce.

Letci ti jsou plni vervy,
jak špagát mají tlusté nervy,
odvahu jim zírá s očí
až se korso po nich točí,
vrtuli jen pořád staví,
tato věc je velmi baví.

Kolikrát, když začne svítat,
vidíme je z hospod létat,
potom padají bez padáku,
přistanou až u baráku,
protože dost peněz mají
akrobacii tu znají.

Letcem býti velmi láká,
ten se jenom vzduchem fláká,
se shora on plivá na zem:
»pěšky chodí jenom blázen«.
Někdy ale místo k nebi
počne aero letět k zemi.

Když se někdy tohle stane,
málokdy už pilot vstane,
z létadla je trosek kupa,
seběhne se lidí tlupa,
každý z nich se hrozně lekne,
hned před mastným flekem smekne.

Věnováno jízdě:

Žlutou zbraň si každý chválí
tam si všichni »kejty« válí.
Ač z pěchoty jezdci vzešli,
jakživ prý by k ní už nešli;
pěšky nikdo Vám tam nejde,
ze schodů jen stěží sejde.

Pevně sedí každý v sedle,
někdy taky ale vedle,
remonty tam statně krotí,
na tílku se při tom potí;
v kantině po sklénce piva
opěvují krásy chlíva.

Věnováno vozatajcům:

Vozatajců těch je třeba:
kdo pak by nám vozil chleba?
Fraječinu velkou honí,
někdy také »divně« voní.

Kariera velmi jistá —
v civilu hned mají místa.

Každý umí práskat bičem,
vždyť je k tomu zvláště cvičen,
popel, smetí vozí krásně,
že by šly psát o tom básně,
bez »šporen« se ani nehnou,
naposled si v nich i lehnou.

Věnováno ženistům:

K ženistům je třeba lidí,
to i slepý přece vidí,
nikomu se ale nechce,
ač by to šlo dosti lehce.
Pěchotě je zbraň ta věrnou,
proto nosí barvu černou.

Pionýři dobře plavou,
sapéři se v zemi hrabou,
na latriny berou míru,
využijí každou díru.
Pořád jenom něco staví,
do práce jsou jako draví.

Věnováno telegrafistům:

Když už nevíš kam máš jíti
a chceš velkou psinu míti,
k telegrafistům se najmi,
ovšem chraň pak jejich zájmy;
až však budeš táhnout dráty,
nepolam si při tom hnáty.

Hrdí jsou, že »blesky« vábí,
všechnu havěť, ba i žáby,
často budeš mrkat na drát,
jak je umí, pane, zahřát,
do hlav by se chtěli tlouci,
když pak jedou k Olomouci.

Věnováno automobilistům:

Šoférem být není snadné,
ten musí být mysli chladné,
kliduou rukou auto řídit,
za jízdy pak zrakem slídit,
nekoukat po »ňáké žábě«,
jinak vjel bys na hrb bábě.

Když má herka drožku táhat,
musíme jí seno dávat,
tak je autu benzin nutný,
jinak byl by šofer smutný,
neb jen s kopce moh' by jeti,
do kopce by zapřáh' děti.

*

Popsal jsem už všechny zbraně,
na něž občan platí daně,
služby ty jsem vůbec přešel,
z nás by k nim snad nikdo nešel;
možná že by v hudbě mnohý
uplatnit moh' svoje vlohy.

Jistě poznáš z této básně,
u pěchoty jak je krásně,
třebas ti v tom všichni brání,
kož se jen »královně zbraní«;
to ti radí starý pěšák,
jemuž holky říkaj' »fešák«.

Buďte ztichа, vono je dole všecko slyšet; kdyby šel někdo kolem tak by myslel, že se tu nic nedělá.

Tak tady k těm 2 obrázkům máme taky ňáký povídání.

ŽOLIK:

STUDIUM V TERÉNU.

Ztichlý je večer šerý park,
i v máji tak tam bývá,
však zdá se to jen na pohled,
ach! co se tam vše skrývá!!

Tam akademik pilně učí se
v přírodě — matce žití,
a oči touhou po vědě
mu planou, září, svítí.

Ví dobře, že tam studovat
lze všechnu téměř vědu,
obranu, útok, boj i zteč,
spočinky, kóty, zdravovědu!

To se ví, vono se musí něco dělat. Musí se těm vojákům vo tom něco říc . . to víte, voni by se hněvali — A holt, když je tam hlejbka

H. M. P.

MYŠLENKY — ROZHODNUTÍ — PROVEDENÍ.

I.

Kancelář. V oblacích kouře a v slzách oharků sedí kdos zpola utopen papíry a takřka zuřivě jezdí úhlem po mapě. Na stole leží zablácený dalekohled v objetí polních bloků, odložený oharek doutníku koketně po něm hází okem a podkuřuje mu pod nos, jakoby si ho chtěl nakloniti. Zříš jak přepracovaná hlava zmítá se v dlaních, nutíc a roníc násilně případná slova, jež sedící s vášnivou radostí vrhá na papír. Každý škrt a tah, jakoby vycházel z jeho těla, je výrazným gestem utahaných myšlenek. Píšící trhá sebou a prudce vrývá valdsteinské šporny svých faldovaček do nevinné podlahy jakoby chtěl dohoniti prchající nápady.

Oč jde, proč se tak trápí a souží? Jde o jedinečnou akci: dáti směr massám, uvésti je v pohyb, zaměstnati je. Toť úkol, ano toť úkol, a distinkce jasně zasvítily radostí.

Už vím, co budu dělat.

Osobnost u stolku dál se zmítá ve víru myšlenek a znervosnělá ruka honí ubohý oharek doutníku brzo ze stolu do úst a zase zpět. Uštvaný neštastný oharek, jak jen se na chvíli zastaví, z hluboka si oddychuje.

Zatím chvilka po chvilce otvírají se dveře kanceláře a postavy uctivě ustupující vkrádají se tiše do koutů, jen aby osobnost nerušily.

Osobnost konečně vypluje z vln papíru a vrhne radostný pohled přišedším a řítí se k nim natahuje ruku jako k svým zachráncům.

»Pánové, nemáte ponětí, jak to je strašné. Mořím se celé odpůldne — jako důkaz zkapla mu horká slza potu se skrání — pozval jsem si vás — vyráží pomalu ze sebe — abychom rozhodli o jedinečné akci. Nutno zaměstnati podřízeně. Lituji, předkládám vám ponze směrnice.

Vyletí jeden z pánů jako rtuť a bouřlivě přitaká: pravda, pravda, pánové, pravda, je nejvyšší čas, aby celá individualita jednotlivcova byla zaměstnána, pravda. Abychom pře-

svědčili se, zda aparát, který řídíme, pracuje s žádoucí přesností, pravda . . . .

Zatím druhý potřhuje rameny na souhlas, skáče mu do řeči: úplně souhlasím, skvělá myšlenka, přejme si, aby byla realisována . .

»Ja, ja, bon, bou, uděláme hej, hej«, utrousil třetí vypouštěje obláček dýmu kol rákosové špičky a stoicky usedl opřev si graciesně loket o koš šavle a prstem pohrávaje si předlouhou svou špičkou — ano, bon, ja . . .

II.

Po dlouhém mudrování a řečnění byl ukován za jiskření všech očí tento plán: Budiž zbudován rozsáhlý náměť, který podřízeným vysrká veškerou vojenskou kapacitu, který bude atd. Osou jeho budiž:

H. V. O. A. M. V., dne (D—1)[3]

3. oddělení, číslo dveří 3—4.

Všeobecný operační rozkaz

pro všeobecnou ofensivu se všeobecným náměte m.

1. Situace nepřátelská:

nepřítel hlášen vlastními hlídkami přezvědného divisijního trénu, že se decentralisuje po okolí Přehroba. Dle původních přezvědů praporních sběračů raněných zjištěno, že nepřítel se nezdrží přes 10 hodin na stanovišti Hejsteins, jelikož velitelství se rozhodlo nenechati se vyrušovati v pikníku. Podrobné zprávy budou dodatečně rozhlášeny divisijní radiostanicí po koncertě. (Délka vlny 0·3 mm, použijte šifrového klíče tititata.)

Situace vlastní:

Naše oddíly po úporném budíčku jsou na pravé peruti armády a postupují všeobecným směrem.

2. Úkol:

pohřebním tempem dospěti kóty 393·5 a poskytnouti ranní procházku naším částem.

3. Úmysl:

nevyrušiti nepřítele.

4. Provedení:

budiž ponecháno na vůli mužstvu.

5. Zajištění:

rozhodně bude zajištěna přesnídávka kuchyní.

Spojení:

a) v trojstupech jednotlivých za ruce.

b) po vystřelení černé rakety vytyčí se papíry od špeků letci, který je supponován.

6. Zvláštní nařízení:

velitelé poskytnětež možnost podřízeným vzíti sebou větší zatížení. K utužení morální síly vojína dodá knihovna jednotlivým četám po ročníku »Kozích šlehů«. Fungující velitelé obdrží příručku »Švejkova taktika«.

7. Nástup:

po snídani. Podpis V. O. A.

Celkem souhlasí s konpaktem: (nečitelno.)

III.

Hlášení V. O. A.:

— — — na dovolené 13, v divisijní nemocnici 16 v ústavní 52, osvobozeno lékařem 23, v pěvecké zkoušce 55, divadelní 22, orchestriální 44, kulisy maluje 8, trening fotbalový 25, tenis 24, atletika 32, v tělocviku 18 — — —

»Děkuji . . — — posádce nazdár!

Zdaááárrrr!

»K noze zbraň. Odveďte to do nástupového prostoru nejkratší cestou.

»K noze zbraň! Úderný roj pochodem vchod!«

HOREJŠÍ:

BUDE VOJNA.

Bude vojna, bude . . .
slyšeli jste asi,
hrůzou prý nám budou
na hlavě stát vlasy.

Dříve to prý byla
vojna jen pro kočky,
teď budem zas sidolem
leštit v botách cvočky.

Mordie, k zemi 600! Soudržnost! Himel hergot! —

HOREJŠÍ:

LEHKÝ KULOMET.

Prvně ve svém životě jsem zbledl,
když jsem spatřil lehký kulomet;
hrůzou se mi v prsou ztajil dech –
tohleto, že se nosí na zádech?

Ach lehký kulomet,
od plic zaklel jsem si hned;
já dohodu a šporny čekal
a všechno to tak splet
z a s i ten kulomet.

ŽOLIK:

PÁTRAČ.

Nebe je rozevřeno
jak náruč, jež sype kvítí.
Slunce svítí . . .
Hle!
Pátrač!
Nepřítel, jenž slídí
po bílých kapesnících
na čepicích.

Využívá terén . . .
V blízké vesničce
kostelník zvoní.
To tomu už,
jenž honí nás.
Hlas:
»Volně pal!«
Přískoky ke kři!
Ve vesnici chrochtají vepři
mile a sebevědomě.
Na domě
hnízdo kulometu,
je tisíc pušek,
tisíc otevřených světů!!
zvony zvoní,
spálený z pušek prach
tak voní.
Pátrač honí, honí, honí . . .

Pálhodinky v roce 1923—1924 — to byl ráj opic!

E, e, e, žadný 1 máje nedělá, e-e-e ja tady nebudu –

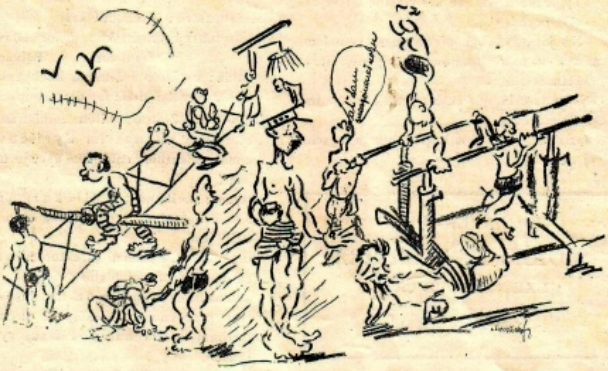

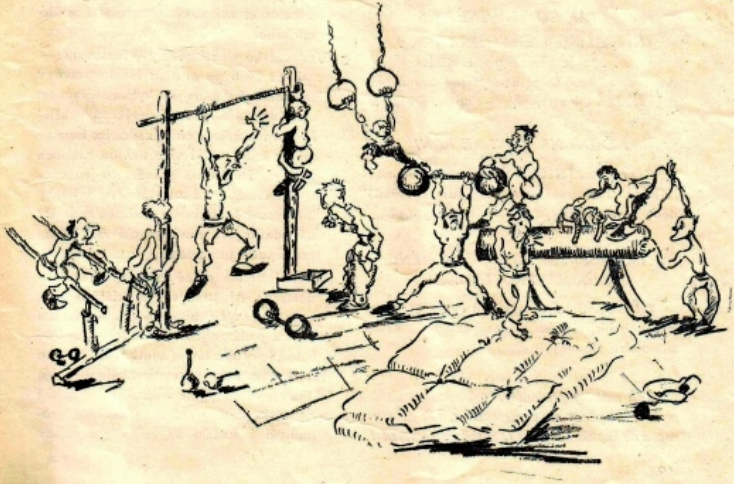

štvalo každého: »žít a žít«, aby slast byla potom co největší. Vše se radovalo z toho, co je čeká. — Zatím hustý mrak zahalil měsíční tvář a zbavil je tak rozpaků ... Říční mlha, jež vystoupla z břehů, je obestřela svým bílým závojem a umožnila jim tak se rozejíti ...

Pozítří krásný zas byl večer ... jak lákal, jak zval!! Cítil's jeho sladký dech ve tváři, krev se zuřivě vzdouvala a vzpínala ... Však on chladně se dnes dívá, tatam je živost, odvaha a veselí ... trpí ... velmi trpí ... tělesná i duševní muka svírají mu srdce. S smutným obličejem hledí do večera, lituje a běduje, že se dal jím přemoci! Zas kline na jeho sílu, lká; cítí, že se s ním děje změna.

Zmítá sebou na vlnách nejistoty a téměř žádné naděje, že utýrán a umučen usíná neklidným, slabým polospánkem.

Purie následků jej mučí, nedává mu usnouti; bolest doteku ho týrá až zaboří ruce do rozpálených chvějících se dlaní a žalně zanaříká:

Lyrický ty večere! Štědře's mne to podaroval!
kol srdce se mi rajská hudba line,
z těla jakoby pramen se mi dral!
Po Tobě už, po velikě krásе
přival, jak stín se ke mně šine!
Na světě už vše marné zdá se!

V tmavé děsné bezesné té noci
tesknė k milé svojí promlouval:
»Kdy zas k Tobě budu, Olo, moci!
v Tebe jediná mi naděj' zbyla!
či jiný snad by lepší radu dal,
kde »amoris« zvaj' »remedia«

Na „Večeru smíchu" zpíval Paseka.

ČIHÁK-PASEKA:

TY TANEČNÍ HODINY.

Věnováno našemu p. generálovi.

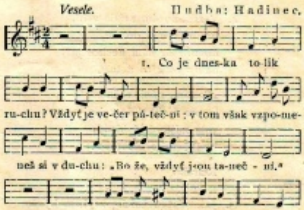

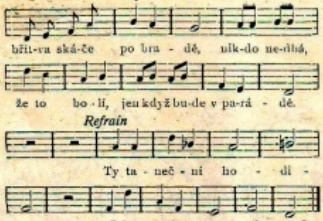

2. Zvadlé tváře sobě pěstí,
pudrem sypou svoji líc,
aby měli u dam štěstí,
mnozí dělají ještě víc.

Když se každý sobě líbí,
stoupne si do trojstupu,
netrvá to ani chvíli,
„štrudl" už je v postupu.

Refrain.

3. Do „tanečních" musí každý,
to přec bylo v rozkaze,
„ulejvat" se přejde na vždy,
třebas to máš v povaze.

Před sálem pak stanem tiše,
kadet Touš stav ohlásí,
začne mu však kručet v břiše
strachem, zda to souhlasí.

Refrain.

4. V zrcadlovém světla svítí,
hudba ňve ti do uší,
dovnitř se nám nechce jíti,
dámy však to netuší.

„Prosím, páni, začnem tedy,
jenom s chutí do toho!"
volá mistr celý bledý,
hudbě velí: „Hotovo!"

Refrain.

5. Jak v „tanečních" zvykem bývá
pro dámy nás vybídne,
málokdo se ale hýbá,
raději si kout vyhlídne.

„Pán začíná pravou nohou,
dáma levou — úkrok vzad;
řekněte, ať rychleji' hrajou —
to přec není těžké snad."

Refrain.

5. V koutech se nás pluo tlačí,
žádný tančit nechce víc,
pět párů se sálem vláčí.
všem nám zírá nuda z líc.

Poznáš jistě velmi lehce,
strach ti srdce zastaví,
co pan major Valenta chce,
k dámě když tě postaví.

Refrain.

7. Tak to běží pořád dále,
slyšíš samé: „kroksunkrok",
cítíš, že je dusno v sále,
připadáš si jak otrok.

Když už potom kypíš zlostí
zavzní sálem — ach — slova:
„Páni, tedy pro dnes dosti,
příště začnem wan-step znova.

Refrain.

Voják jde vždy ku předu, nikdy zpět, v nejkrajnějším případě udělá čelem vzad a zas jde ku předu.

HOREJŠÍ:

TANEČNÍ.

Hura, hoši, zejtra taneční zas máme,
blažeností skoro se až rozplýváme,
však čítám, jsou lepší, čím jsou kratší.
My uděláme pozev radši
a posuny budeme dělat do strhání,
jen uchovej nás Bože tancování.

Kdyby byl ženevský pakt tisíckrát podepsán, přece přijde chvíle, kdy budou mluviti děla.

HOREJŠÍ:

AMOR A DYMIŠURA.

»Jsem Dymišura! barva moje šedá,
koho shodím do písku, ten se těžce zvedá.
Ráda zřím, když s uděšenou tváří
se ke mně blíží bačkoráři —
Každý má rajtky a v nich strachu,
neb něco jiného, můj brachu!

Jak ráda na jevo dám čilost,
když na mně jede »Jeho Milost«
vypadá jako od Armády Spásy,
když jede a svou šavli tasí.
Nerada však nesu kapitána Ř...
to vždycky padá mnoho hloupých vtipů.«

»»Oho! — velká je tvá sebeláska,
však já — nosím majora K.....a.
Nesu-li koho ze druhého jáhru,
připadá mi, jak když táhnu káru.
Jinak jsem takto velký rasík,
zvlášť když na mne sedne klasik.

míní správa zavésti nový vzor chránítek na vyplazené jazyky a vysušovače potu.

Mnoho zdaru! Očekávejte klapání našich koster neb míníme vás často navštěvovati a tázati se o radu.

Snad není nemístné oznámiti také širšímu obecenstvu, že správa bia »Javon« byla nucena zavříti svůj podnik z důvodů finančních. Správa bia viní obecenstvo z úplného nezájmu, píše nám, že řada (?) reklamních představení, (vstup byl volný) nebyla vůbec navštívena.

Poznámka sazeče: Můžeme konečně říci s pýchou: naše obecenstvo ve své umělecké výchově dospělo XX. věku nezvyklé, snad nesmyslné, ale v podstatě neobyčejně cenné úrovně a nestydí se boykotovati nešvar a perversitu svého věku. Vivat!

Koželuh plave. Olympejnskému výboru přihlášena řada výborných synglistek a doublistek vyrostších na výborných courtech akademických, tak že lze očekávati dosud nevídané feuerzápasy, jak s našimi courta hvězdami tak i cizími. O mohutnosti výkonnosti a mocnosti ran svědčí již to, že rakety jedinou hrou tak utrpí (od země), že nelze jich upotřebiti v příští hře. Jejich výborné forhand (čti fórháněk), smatch (smejčaky), backhand (baghán) slibují zajímavá utkání a zvýšení naší lawntennis úrovně na světovou.

Právě tohoto týdne bude otevřena rozsáhlá sbírka kamenů a kameniu a zkameněllin v zeměpisném kabinetě. Skvostné exempláře čedičů a štěrků z krajů celé republiky obětavému Dr. Smrčkovi podařilo se sehnati přes veškerý odpor cestářů a silničních výborů a tak honosí se náš ústav nadprůměrnou sbírkou všech minerálů silničních naší milé vlasti.

Upozorňujeme zároveň, aby nedošlo k nemilým výstupům, že je zakázáno dotýkati se sbírek, jež zůstanou vždy chloubou páně doktorovou. Vstup volný!

Literatura poskomorožská. Z věrohodných míst se nám sděluje radostná

Filosofická sekce v. a. vypisuje soutěž na nejlepší řešení problému: **Vojenský akademik víc voják nebo student?** Práce budiž **metodicky a vědecky** propracována, **empiricky podložena. Budiž tu** probádán element **a evidence irregularity** psychofysického **paralelismu. Poznatků bude** použito **při sestavování příští** učební osnovy. Odměnou **bude věčk příštích** generací.

Dodám P. T. pánům výhodně praktické **a levné šavle bez** čepelí: koš je pokud možná **nenápadně** přimontován k pochvě. Tím budou **páni** ušetřeni výloh za zaletování svých šavlí **Záznamy** v kanc. hosp. správy.

Voj. akademik vstoupí do loveckého kroužku, který má revír se značným počtem zvěře. Nabídky pod zn. »Kulomet Schwarzlose«.

Onoho pána, ohromně vysokého, černého (opáleného), asi kapitána, který se na mne usmíval a jemuž jsem neviděla do očí, prosím o laskavé sdělení, jak dlouho mu bude trvat přibližování. Zn. »Dlouhé nohy«.

Prodej hraček více méně rozbitých u Karlíka Konopásků.

Parky francouzské, anglické, vodotrysky, meteorologické stanice a pamětní desky zařizuje fa. »Gepechzach«.

Mravného hocha do učení na kinooperatérství vezme bio Javon. Předběžné vzdělání: Střední škola s mat. a voj. akademie autoodbor. Nabídky do insert. kanc. »Kulisák« pod značkou »3 fáze«.

Čistění — klepání lůžkových součástí, přikrývek matrací, pláštů atd. provádí pomocí Elektro-lusem, zvláště obyčejnou rákoskou fa. Lees-Koowec. Řada doporučení od akademiků II. roč. pěch.

Veškeré ažurování, plissé a natírání dekorací a kulis, schibrování coulisérské-vícefasové zdvihání forhaňků divadelních se **zvláštním** uměleckým citem provádí mistr **barev,** světla a stínů dle moderních směrů **kubistických** a futuristických jediné fa. »Frex«.

ARMIL:

REDAKČNÍ DOSLOV.

Slunce — mládí — radost.

Seběhla se mládí mužů, by usměrnila prvé své kroky do života, aby vzdala se toho, co od dětství bylo jim sladké, aby se připravila bez matky do víru, aby přispěla, aby zaplatila za své bytí a zhostila se úkolu, jež mu jest od věku i údělem — mládí muže —, aby podala si vzájemně pomocnou ruku, znásobila své síly k jednotnému úderu, aby vypěstované síly všeliké věnovalo vlasti i lidstvu.

Mládež ta seběhla se k nám, ano, u nás v ústavu se sešla! Všude, kde je více jedinců, více hlav vytvoří si prostředí, jež vyhovuje všem, dle jejich duše, ulehčují si vzájemně práci, avšak vyžadují vedení, opatrného vedení, neboť jsou přiliš citliví, sobečtí, chtějí aby se o nich vědělo, pomáhají, ale rádi chápou se dobré rady, rádi řídí dle ní prvé své kroky do života.

Mládí jest veselé, chce ruch, chce život a radost z něho, která jest hybnou silou, již překonává nesnáze a odpor, s jakým jest se mu bráti na prvých krocích do života.

Co jest náš ústav? Na něm jest, aby tyto kroky byly, nechci říci snadné, ale pokud možno bez zbytečných překážek, neb voják, i onen, v němž vidí veřejnost tvrdého, neústupného ochránce národních svobod, musí rozhodně býti idealistou od prvých začátků, kdy nesmí ještě poznati tvrdou pěst skutečnosti, nýbrž on vychází s úsměvem proti překážkám, přes něž jeho ideál družnosti i obecného blaha všech hladce jej přenáší.

A přece tvrdé jsou prvé vojenské kroky! I mnoho, když ne slz, tedy žalu jest za nimi! A nebýt veselí, nebýt radosti ze života, jež suší tyto slzy, jež oslepuje únavu, věřte, málo by zbylo z řádek, jež jste četli. Není to však, jak by se snad zdálo z prvých řádků, humor, jímž chce potrestaný překřičeti řezavé rozběsněné duše, není v něm nic nuceného, vše

vyplynulo tak jako pramen. Zde možno podati důkaz básnické nutnosti tvořivé.

Není události, není kroku, který by neměl odraz v kterékoliv duši z nás, jež dá mu výraz takový, jak u ní vyzněl

A tak vznikaly z počátku kusé záznamy v sešitech, které rozčeřovaly vzpomínky na to i ono, a každý z přihlížejících utvořil či lépe zopakoval si při tom pro sebe úlohu, jež mu tehda připadla a někdo cítil zas zrnko žalu postiženého, ale přece úsměv druhů jej upokojil, že dal také svou maličkou hřivnu k obecnému veselí a podpěru k udržení dobrého ducha, což nedalo, aby si neučinil glosu do svého sešitu, k čemuž mu dovedný druh přičinil výstižnou skizzu a tak se skládalo slovo ke slovu, verš k verši až vzniklo to, co máte v ruce.

Nemožno si však představit naše kroky bez těch, kteří nás vedli a tím méně bez jejich slov a ponaučení a je nelze si představiti bez nás. Lépe spolkne se lék, s nímž je trochu sladkosti, lépe však poučení nebo výtka, v níž je vtip. Přiznej se! Prvé poslechneš, poněvadž musíš, a jsi rád, že máš uši z obou stran hlavy, že to, co šlo jedním zřídka neuteče druhým, avšak vtipná i říznà poučení, jak se říkalo už dávno cum grano salis, stane se ti, abych tak řekl citátem, který samočinně propuká, kdy jen objeví stejné okolnosti, za nichž vznikl.

Jak jsem se zmínil, trpkost u nás jest ta tam, nikdo rád na ni nevzpomíná, leda vtipem a tak, ovšem nelze to zvšeobecniti nebo snad vyvozovati z toho nějaké kantorské důsledky do našich duší, tak lze si tedy z větší části zachytiti náš život, cítění, myšlení a chtění se stránky veselé a radostné.

Do stáří odneseš si každý jen to, co zanechalo hluboký řez v tvé duši, snad i ani radost to nebude, a to co tvořilo hlavní proud — veselí, ztratí se jako ponorná řeka kdesi.

Co životů bralo se stejným tempem, stejným řečištěm, stejné okolí vidělo i táž slova slyšelo – nebylo by škodou zapomenouti jich, odpoutati se od toho, co činí základ budoucnosti, zapomenouti toho, čím jsi žil, a s čímž snad zemřeš, nechceš si uchovati, když ne zvuk, tedy aspoň šelest kroků z mládí, kroků veselých a prvých kroků do života?

Není bezcenná krásná vzpomínka na radostné veselé mládí se vším, co je tvořilo! A tyto myšlenky nás vedly, že jsme se odhodlali, ač málo povoláni, sebrati vše, co by mělo ráz všeobecností, v nichž by cítil každý účast (ne tedy něco rázu čistě osobního) od těch, kteří si je zaznamenávali, u nichž přišly by pro celek v zánik a upraviti je tak, aby každý v nich našel něco pro sebe, aby si uchoval celkový dojem pro budoucno.

Příslušní činitelé, na nichž bylo, zda budeme moci toto uskutečniti, vyšli nám nad očekávání velice vstříc.

A není se co diviti, uvážíme-li, že jistě také mají velký zájem na tom, poznati nezastřeně, jak žije, myslí a cítí kolektivum, jež spravují, obzvláště po překonané nemoci.

Nejlepším vyznáním jest mu uznání podřízených, kteří pochopí nutnost či lépe řečeno oteckost a zájem povinnosti v jeho jednání. Na to zvolen kruh redakční v čele se dvěma důstojníky, jako řídícími. Vyžádali jsme si záznamy kresby v sešity, jichž byl značný počet a ve volných chvílích vybírali jsme dle prve zmíněných směrnic jednotlivosti, jež daly vznik této knize.

Název i obálka volena byla cestou soutěže, aby tak zaručena byla účast všech.

Pokud se týče obsahu, aby se nezdál jednostranným, nutno se zmíniti o tom, (konečně důvod už jsem dříve jeden uvedl) že původně měli jsme v úmyslu, sebrati veškeré práce od akademiků, ne tedy týkající se pouze našeho života, nýbrž i tvorby mimo, avšak ani čas ani různorodost prací tomu nedovolovaly. Možná, že se bude kniha jevit velmi nekompletní, ale nelze se tomu nijak diviti,

jelikož jest to samozřejmým důsledkem toho, že práce nejsou dílem jednotlivce (což ani z počátku nebylo míněno), nebude tedy také ceny literární (umělecké), nelze se také tedy na ni, jako na takovou dívati.

Její cena nespočívá tedy v literárně umělecké hodnotě, nýbrž spíše v tom, že má býti jakousi pomněnkou v herbáři paměti, jakýmsi vodítkem pro příští časy; nebude míti ceny pro toho, kdo snad nás nezná, nezná náš život, prostě pro toho, kdo s námi nežil, ale myslím naopak, že přes všechny případné vady budete v ní viděti zachycený kus svého života — a v tom jest její cena.

Bude však i daleko cennější pro Vás, však to už není na nás, nýbrž na Vás, jest — jakou si ji sami učiníte, zač ji budete míti.

Odevzdáváme ji prostou – snad i v tom její cena.